

**Modře označené štítky znamenají,
že není zaplacené předplatné!
Předplatné na jeden rok je
32,71+ 2,29 (GST) = 35 kan. dolarů
Cena 1.40 + 0.10 (GST) = 1.50 dolaru.**

Agreement # 40005374/ Registration # 09089

**Datum, dokdy jsou
noviny předplacené,
je v pravém horním
rohu štítku!**

J Time
Committed
À dé lai
convenu

**Telefon: 416/530-4222
Fax: 011-420-274-770-929
E-mail: abe@zpravy.ca
abe@satellite1-416.com**

ČESKOSLOVENSKÝ ČTRNÁCTIDENÍK - CZECHOSLOVAK BI-WEEKLY

No. 8.

(334.)

Vol. 15.

satellite

1-416

Thursday,

April 21,

2005

Published by ABE, P. O. Box 176, Station „E“, Toronto, Ontario, Canada M6H 4E2

www.satellite1-416.com nebo www.zpravy.org nebo www.zpravy.ca

Dialogy pro jednoho herce

Kdosi napsal, že ve tři hodiny odpoledne je příliš pozdě na kávu po obědě a příliš brzy na čaj o páté. Něco podobného se stalo tento víkend. Tři představení pana Miroslava Gabriela Částka se uskutečnila po naší předčasné uzávěrce, ale psát o nich až v příštím čísle by bylo příliš pozdě. Pokusili jsme se tedy o jakýsi kompromis udělat s tímto sólo-hercem rozhovor krátce před jeho prvním představením. Jak jsme uvedli minule, v Torontu jsou na programu tři představení v hale kostela sv. Václava. Ačkoliv se představení konají až koncem týdne, pan Částek dorazil již v pondělí.

ABE: O jaká představení se jedná?

MGČ: V pátek to má být Exupéryho *Citadela*, v sobotu Greenova *Čest a sláva* a v neděli Renčova *Popelka Nazaretská*.

ABE: Proč jste si vybral právě tyhle tři autory?

MGČ: Já jsem si to tak docela sám nevybral. Vybrali si to duchovní, kteří působí v Americe, kde jsem vystupoval s jinými pořady ze svého repertoáru. Když jsem připravoval toto turné, tak na schůzce v Kalifornii, kde byli kněží z Chicaga, New Yorku a Toronta byla vybrána tato tři představení.

ABE: Čím vás zaujal Antoine de Saint Exupéry? *Citadela* není nejlépe věc a je to záležitost spíše meditativní?

MGČ: Je to jeho vrcholné dílo, které psal celý život a které nedokončil. Zřítíl se do moře v roce 1944 jako válečný pilot. Nalezl jsem v něm obrovské poselství k dnešnímu člověku. Tento pořad už dělám osmým rokem

Pokračování na str. 2

Miroslava Gabriel Částek v Torontu

Papež, který měl být utajen

V roce 1978 měli vězňové na Borech několik drobných radostí. Bylo to Mistrovství světa ve fotbale, kdy se mohli občas podívat i na televizi. Z celého šampionátu jsem viděl utkání Brazílie-Peru. V tu dobu jsem nějak zrovna neplnil normu a tak jsem nebyl k televizní obrazovce připuštěn. Pouze jednou a to na zmíněné utkání, jsem na jídelnu, kde byla televize, pronikl načerno.

Zato prvomájové oslavy z Moskvy jsme museli sledovat povinně. To se kapitán Berkovec chodil dívat i pod postele, jestli se někdo neuilil převýchově. Nejen prvomájové oslavy však byly povinné. Každý večer, od 19 hodin do 19 hodin 25 minut, jsme museli sledovat Televizní noviny. V okamžiku, kdy přišel sport se televize vypínala, aby přece jen se nějaký zločinec nedověděl, jak hrála Bohemka a nespátřil byť jen na okamžik Antonína Panenku. I bez toho byly Televizní noviny přímo lahůdkou. Bylo až neuvěřitelné, jak se z této zpravodajské relace člověk nic nedověděl. Vlastně skoro nic. Občas Cyril Smolík z Bonnu se rozčiloval, že Wolf Bierman, východoněmecký zpěvák, byl vypovězen na Západ a dokonce se třemi milenkami. Cyril končil slovy: „To není boj za lidská práva, to je králíkárna!“

V šedi informací o západoněmeckém revanšismu jsme se i dověděli, že zemřel papež Pavel VI. Jedna věta. Po několika dnech se objevila zpráva, že se novým papežem stal Jan Pavel I. Dokonce snad i dvě věty, že volbou jména chce tento papež pokračovat v linii dvou předchůdců Jana XXIII. a Pavla VI.

Po několika dnech se však objevila zpráva, že papež

umřel. Najednou nastal zmatek a chvíli trvalo než jsme si ujasnili, že to není stará zpráva, ale že zemřel nový papež. A pak nastalo ticho, dlouhé ticho. Cyril Smolík se dále hlásil z Bonnu, někdo mu udělal monokl pod okem. Cyril tvrdil, že to byli revanšisti.

Jednoho dne však začal Aleš Macháček chodit s jiným druhem zpravodajství. Tu to bylo, že vězněného Jana Šimsu převezli na Bory a on se skutečně po pár dnech objevil. Jindy to byly informace o tom, koho zavřeli. Vysvětloval jsem si to tím, že má kontakty s někým, kdo má volnější pohyb nebo kdo měl nedávno návštěvu.

Jednoho rána však přišel s něčím, co se dalo vysvětlit pouze vysokou telepatí či napojením přímo na Vatikán. Cestou do práce mně oznámil, že krakovský kardinál Karol Wojtyla byl zvolen papežem. Jen tak to pro sebe zamumlal. Chvíli mi trvalo než mi to došlo. „Polák papežem?“ „Krakovský kardinál Karol Wojtyla.“ „A kdy?“ „Včera.“ „A jak to můžeš vědět?“ Zdálo se mi to příliš fantasmagorické. Navíc Macháček se pokud možno televizním novinám vyhýbal a v poslední době dbal na to, aby v devět hodin byl v posteli. To už můj jmenovec nevydržel. Šáhnul do holinky a vyndal z ní do onuce zabalené tranzistorové rádio a s tajemným úsměvem ukázal na krabičku a dodal: „To je moje baby!“

Netrvalo dlouho a měl jsem za úkol hlídat baby já. Bylo to v neděli večer. Nepozorovaně jsem se zamknul do místnosti mezi kýbly a smetáky. Přišla má velká hodina. Vybalil jsem ze špinavé onuce poklad, vložil sluchátko do ucha a při vytržení jaké snad poznal

naposledy Herbert von Karajan při Beethovenově deváté jsem zaslechl bubny z Beethovenovy páté a pak hlas, za který se pokládal za války život: „Volá Londýn!“, V existenciálním vytržení jsem nedával pozor, co je za dveřmi. Teď přijde moje velká chvíle a já přinesu další poselství a novou naději pro vězně. Usedl jsem na převrácený kýbl, srdce mně bušilo a mužský hlas sdělil, že následující poznámka se bude týkat hospodářské situace v Albánii. Po této důležité informaci nám popřáli z Londýna dobrou noc.

Bohatší o důležitou informaci, že si v Albánii za posledních třicet let mnoho nepolepšili jsem se musel dostat nenápadně z místnosti na smetáky, protože mezi tím byla večerka a bachaři dali výjimečně pokyn, že všechny místnosti musí být zavřené. S pokladem zabaleným do špinavé onuce v ruce jsem nahlédl na chodbu. Ta byla prázdná. V okamžiku, kdy byl chodbař pan Bango otočen na druhou stranu jsem rychle z místnosti vyšel a došel ke své cele. Pan Bango, s kterým jsem občas probíral základy romštiny, na mne hleděl jako na zjevení. „Kde jste se tu vzal, pane Březino?“ Odpověděl jsem, že dokáži procházet skrz zeď, ale pouze jedním směrem a že teď mne musí pustit dovnitř. Nevěřicně kroutil hlavou a otevřel.

Předal jsem baby Macháčkovi a na dotaz, co je nového jsem odpověděl, že v Albánii je bída a uvědomil si, že zpráva o Poláku, který se stal papežem není každý den. Ta se urodí jednou za dva tisíce let a takovou zprávu se nepodařilo ani komunistům utulat.

Aleš Březina
